

SPIS TREŚCI

PRZEDMOWA

(François Ewald i Alessandro Fontana)

str. 11

Wykład z 5 STYCZNIA 1983 (część pierwsza)

str. 19

Uwagi na temat metody. – Studium tekstu Kanta Czym jest Oświecenie? – Okoliczności jego publikacji: czasopisma. – Spotkanie chrześcijańskiej Aufklärung z żydowską Haskalą: wolność sumienia. – Filozofia i aktualność. – Problem rewolucji. – Dwa dziedzictwa krytyczne.

Wykład z 5 STYCZNIA 1983 (część druga)

str. 43

Idea niedojrzałości: ani naturalna niemoc, ani autorytarne pozbawienie praw. – Wyjście ze stanu niedojrzałości i podjęcie aktywności krytycznej. – Cień trzech Krytyk. – Trud emancypacji: lenistwo i tchórzostwo; przewidywalna porażka wyzwolicieli. – Mechanizmy stanu niedojrzałości: utożsamienie posłuszeństwa z nieobecnością rozumowania; pomieszanie prywatnego i publicznego użytku z rozumem. – Problematyczne zawirowania pod koniec tekstu Kanta.

Wykład z 12 STYCZNIA 1983 (część pierwsza)

str. 59

Przypomnienie kwestii metodologicznych. – Określenie przedmiotu tegorocznych rozważań. – Parezja i kultura Siebie. – Galena Traktat o namiętnościach. – Parezja: trudność ze zdefiniowaniem pojęcia; dane

bibliograficzne. – Pojęcie trwałe, wielokształtne, ambiwalentne. – Platon naprzeciw tyrana Syrakuz: wzorcowa scena parezji. – Echo Edypa. – Parezja versus dowód/nauczanie/dyskusja. – Element ryzyka.

Wykład z 12 STYCZNIA 1983 (część druga) str. 79

Nieredukowalność wypowiedzi parezjastycznej do wypowiedzi performatywnej: otwarcie przestrzeni nieokreślonego ryzyka / publiczne głoszenie osobistych przekonań / zaangażowanie wolnej odwagi. – Pragmatyka i dramatyka dyskursu. – Klasyczne użycie pojęcia parezji: demokracja (Polibiusz) i obywatelstwo (Eurypides).

Wykład z 19 STYCZNIA 1983 (część pierwsza) str. 93

Postać Iona w ateńskiej mitologii i historii. – Polityczny kontekst tragedii Eurypidesa: pokój Nikiasza. – Historia narodzin Iona. – Aleturgiczny schemat tragedii. – Implikacje trzech form prawdo-mówności: wyroczni / wyznania / dyskursu politycznego. – Porównanie strukturalne Iona z Królem Edypem. – Perypetie prawdo-mówności w Ionie: podwójne półkłamstwo.

Wykład z 19 STYCZNIA 1983 (część druga) str. 115

Ion: Nikt, syn Nikogo. – Trzy kategorie obywateli. – Skutki politycznego awanturnictwa Iona: prywatne nienawiści i publiczna tyrania. – W poszukiwaniu matki. – Parezja nieredukowalna do rzeczywistego sprawowania władzy i do statusu obywatelskiego. – Agonistyczna gra prawdo-mówności: wolność i ryzyko. – Kontekst historyczny: spór między Kleonem a Nikiaszem. – Wściekłość Kreuzy.

Wykład z 26 STYCZNIA 1983 (część pierwsza) str. 129

Ciąg dalszy i zakończenie porównania Iona z Edypem: prawda nie rodzi się ze śledztwa, lecz ze zderzenia namiętności. – Królestwo namiętności

i iluzji. – Krzyk wyznania i oskarżenia. – Analizy G. Dumézila dotyczące Apolla. – Zastosowanie jego kategorii do Iona. – Tragiczna modulacja wątku głosu. – Tragiczna modulacja wątku złota.

Wykład z 26 STYCZNIA 1983 (część druga) str. 149

Tragiczna modulacja wątku płodności. – Parezja jako oskarżenie: publiczna denuncjacja przez słabych niesprawiedliwości silnych. – Drugie wyznanie Kreuzy: głos konfesji. – Końcowe perypetie: od projektu zabójstwa do pojawienia się Ateny.

Wykład z 2 LUTEGO 1983 (część pierwsza) str. 165

Przypomnienie tekstu Polibiusza. – Powrót do Iona: werydykcja boska i ludzka. – Trzy formy parezji: polityczno-statusowa, sądowa i moralna. – Parezja polityczna: jej związek z demokracją; jej zakorzenienie w strukturze agonistycznej. – Powrót do tekstu Polibiusza: relacja między isegorią a parezją. – Politeia i dynasteia: myśleć o polityce jako doświadczeniu. – Parezja u Eurypidesa: Fenicjanki, HIPPOLYTOS, BACHANTKI, ORESTES. – Proces Orestesa.

Wykład z 2 LUTEGO 1983 (część druga) str. 187

Prostokąt parezji: warunek formalny / warunek faktyczny / warunek prawdy / warunek moralny. – Przykład właściwego funkcjonowania demokratycznej parezji u Tukidydesa: trzy mowy Peryklesa. – Zła parezja u Izokratesa.

Wykład z 9 LUTEGO 1983 (część pierwsza) str. 201

Parezja: sens potoczny i polityczny. – Przypomnienie trzech wzorcowych scen: Tukidydes, Izokrates, Plutarch. – Linie ewolucyjne parezji. – Cztery wielkie problemy starożytnej filozofii politycznej: idealna polis, względne zalety demokracji i autokracji; apel do duszy Księcia; stosunek filozofii do retoryki. – Studium trzech tekstów Platona.

Wykład z 9 LUTEGO 1983 (część druga) *str. 225*

Listy Platona: umiejscowienie. – Studium listu V: phone różnych ustrojów; powody niezaangażowania. – Studium listu VII. – Historia Diona. – Polityczna autobiografia Platona. – Podróż na Sycylię. – Dlaczego Platon się zgadza: kairos, philia i ergon.

Wykład z 16 LUTEGO 1983 (część pierwsza) *str. 237*

Filozoficzne ergon. – Porównanie z Alkibiadesem. – Realność filozofii: odważne wyzwanie rzucone władzy. – Pierwszy warunek rzeczywistości: słuchanie, krąg pierwszy. – Dzieło filozoficzne: wybór, droga, zastosowanie. – Realność filozofii jako praca Siebie nad sobą (krąg drugi).

Wykład z 16 LUTEGO 1983 (część druga) *str. 259*

Porażka Dionizjosa. – Platońskie odrzucenie pisma. – Mathemata versus synousia. – Filozofia jako praktyka duszy. – Filozoficzna dygresja z listu VII: pięć elementów poznania. – trzeci krąg: krąg poznania. – Filozof i prawodawca. – Końcowe uwagi na temat współczesnych interpretacji Platona.

Wykład z 23 LUTEGO 1983 (część pierwsza) *str. 271*

Zagadkowa banalność politycznych rad Platona. – Rady udzielane Dionizjosowi. – Diagnoza, przekonywanie i propozycja reżimu. – Rady udzielane przyjaciółom Diona. – Studium listu VIII. – Parezja u źródeł politycznego poradnictwa.

Wykład z 23 LUTEGO 1983 (część druga) *str. 295*

Filozofia i polityka: konieczne powiązanie i niemożliwa zbieżność. – Cynickie i Platońskie rozgrywanie relacji z polityką. – Nowa koniunk-

tura historyczna: myśleć nową jednostkę polityczną poza polis. – Od publicznego placu do duszy Księcia. – Platoński wątek filozofa-króla.

Wykład z 2 MARCA 1983 (część pierwsza) str. 309

Przypomnienie kilku faktów na temat parezji politycznej. – Ewolucja parezji politycznej. – Wielkie pytania filozofii starożytnej. – Studium pewnego tekstu Lukiana – Ontologia dyskursu werydykcji. – Mowa sokratejska w Obronie. – Paradoks politycznego niezaangażowania Sokratesa.

Wykład z 2 MARCA 1983 (część druga) str. 335

Zakończenie rozważań o Obronie Sokratesa: przeciwstawienie parezji i retoryki. – Studium Faidrosa: ogólny plan dialogu. – Warunki dobrego logosu. – Prawda jako permanentna funkcja dyskursu. – Dialektyka i psychagogia. – Parezja filozoficzna.

Wykład z 9 MARCA 1983 (część pierwsza) str. 349

Historyczne przejście parezji: od gry politycznej do gry filozoficznej. – Filozofia jako praktyka parezji: przykład Arystypa. – Życie filozoficzne jako manifestacja prawdy. – Stałe wyzwanie rzucone władzy. – Wyzwanie skierowane do każdego. – Portret cynika u Epikteta. – Perykles i Sokrates. – Filozofia nowożytna i odwaga prawdy.

Wykład z 9 MARCA 1983 (część druga) str. 369

Studium Gorgiasza. – Obowiązek wyznania u Platona: kontekst wykluczenia retoryki. – Trzy zalety Kalliklesa: episteme, parezja, eunoia. – Agonistyczna walka przeciw systemowi równości. – Mowa sokratejska: basanos i homologia.

PRZYPISY str. 389

UMIEJSCOWIENIE WYKŁADÓW
(Frédéric Gros) *str. 413*

INDEKS OSÓB *str. 433*

INDEKS POJĘĆ *str. 443*

INDEKS TERMINÓW GRECKICH *str. 455*
